

Publicerad 2014-10-03 17:52 av Ailap

Draken

Jag mötte en drake
En ful en,
med gröna fjäll och eldögon.

Den ville jag helst passera
inte alls bry mig om
vara förmer än den.

Men han vände sig om,
blåste bränd svavelånga mot mitt ansikte,
kisade med ögonen och väste:
Kom hit, jag ser dig knappt,
och jag tror att du vill höra mina sanningar.

En stund kan du väl få, tänkte jag.
Kanske är han ensam,
och en uråldrig reptil
vet säkert mer om livet än jag.

En krökt drakklo rörde vid min hals,
Tvetungan smekte mitt öra,
han väste:
Det här borde du veta.

Ja det är klart, berätta allt för mig.

Han skrapade provande mot mitt bröst,
hittade en öm punkt,
en mjuk infallsvinkel:
Här går det lätt att komma igenom.

Ja, ja, men sluta inte viska.

Mmm, du smakar gott, sa draken.
Du får förlåta min kalla fjälldräkt,
men nu tränger jag in i dig,
precis här, där du är så mjuk och skön,
om du bara står stilla en stund.
Stå nu stilla en stund.

Nej, släpp mig.
Dina klor gör mig illa,
dina sanningar gör mig galen och sjuk.
Och som du fräser och går på,
frustar eld som ett vansinnigt fornminnesmonster,
låt mig vara.

Så du tror att du inte vill ha mig, väste draken,
och slog ett häftigt slag med svansen.
Men jag kommer till dig i natt,
när det är mörkt och du sover.
Då lägger jag mig tätt intill
och viskar onda drömmar i ditt öra.

Han skrattade hest mot mig.
Eldögonen glödde i nattmörkret en stund,
sedan var han borta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ailap med Poeter.se id #42195 innehar upphovsrätten